

Ποια σημασία έχει για τον άνθρωπο το επίθετό του (Ιωάννης Λίλης, Λέκτορας Πατριαρχικής Ανωτάτης Εκκλησιαστικής Ακαδημίας Κρήτης)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/22k7YDe>]

Ένας πρώτος, εξωτερικός τρόπος, για να εντοπίσει το καλύτερο γραφείο είναι η αμοιβή που απαιτεί να είναι ακριβότερη από τα υπόλοιπα φοροτεχνικά γραφεία. Το ακριβότερο γραφείο είναι η καλύτερη εγγύηση πως υπερτερεί έναντι των άλλων (άλλωστε το συγκεκριμένο δεν είναι τελικά το ακριβότερο, γιατί οι υψηλές του υπηρεσίες θα αποφέρουν σημαντικότερα κέρδη σε βάθος χρόνου συν το γεγονός ότι εκ των πραγμάτων η οικονομική του διαφορά θα είναι ελάχιστη από τα υπόλοιπα· αυτό είναι το όφελος του δυνατού νομίσματος, όπως το ευρώ). Η μετέπειτα εμπειρία του θα επαληθεύσει αυτήν την εκτίμηση καθώς πάντοτε στην ιστορία της ανθρωπότητας το χρήμα είναι η εξωτερική μορφή του πολιτισμού που το χρησιμοποιεί.

Μορφωμένος πλέον ο ιερέας κοινωνικά, θα ξαναγυρίσει στο φοροτεχνικό γραφείο της γειτονιάς του μόνο αν διακρίνει σύγχρονη οργάνωση, μακριά από προσωπικές γνωριμίες και εξαρτήσεις. Το υψηλά οργανωμένο λογιστικό γραφείο θα του προτείνει νόμιμες οικονομικές διευκολύνσεις, οι οποίες προβλέπονται από την Ευρωπαϊκή Ένωση, αλλά απαιτούν υψηλή γνώση, την οποία είναι σε θέση να του βρουν μόνο τα άρτια επιστημονικά οργανωμένα γραφεία. Ο ιερέας αρκεί να είναι σε θέση να τα εντοπίσει και όχι να τα γνωρίζει ο ίδιος. Μόνο με αυτόν τον τρόπο η κοινωνία βρίσκεται στην υπηρεσία του πολίτη. Ο ιερέας, ως δημόσιο πρόσωπο στην Ελλάδα, πρέπει να είναι ο πρώτος που θα το γνωρίζει.

Η χρήση μεγάλων γραφείων ή ανώνυμων εταιρειών για την εξυπηρέτηση των σύγχρονων κοινωνιών και οικονομιών δεν είναι άσχετη με την ιστορία του ελληνισμού και της Ευρώπης. Οι ανώνυμες εταιρείες έχουν πάντοτε ένα επίθετο – όνομα π.χ. *Παπαδόπουλος Α.Ε.* και δεν είναι ανώνυμες. Απλώς υπάρχει μόνο το όνομα του προσώπου που κατέχει το μεγαλύτερο ποσοστό τις μετοχές της

εταιρείας και οι υπόλοιποι δεν εμφανίζονται στην επωνυμία. Γιατί υπάρχει ένα επίθετο; Τα επίθετα είναι κατάκτηση της δυτικής Ευρώπης και όχι της Ανατολής.

Στο Βυζάντιο επίθετο είχαν μόνο οι αυτοκράτορες όπως Κομνηνός, Παλαιολόγος,[9] Άγγελος,[10] οι οποίοι ανήκαν στις μεγάλες αυτοκρατορικές δυναστείες, και όχι οι υπήκοοι. Ακόμα και ο Ιωάννης ο Δαμασκηνός, γόνος μεγάλης οικογένειας και ο γιος του υπουργού των οικονομικών, δεν είχε επίθετο.[11] Όταν έπεσαν οι βυζαντινοί αυτοκράτορες, η Δύση άρχισε να δίνει επίθετα στους απλούς ανθρώπους καθώς σταδιακά αποκτούσαν ανθρώπινα δικαιώματα και γίνονταν πολίτες. Η μετάβαση, μέσα από αιματηρούς αγώνες, από την έννοια του υπηκόου στην έννοια του πολίτη με σταθμούς τη Γαλλική, τη βιομηχανική και την Αμερικανική επανάσταση, φάνηκε εξωτερικά με την παρουσία των επιθέτων στη ζωή των απλών ανθρώπων. Μετά από αυτήν την εξέλιξη οι βασιλείς στη Δύση έχασαν το επίθετο, ώστε να διαφοροποιηθούν από τους λαούς. Αυτή είναι άλλωστε και η κυριότερη εξωτερική διαφορά μεταξύ των δυτικών ευγενών και των βυζαντινών αυτοκρατόρων· οι βυζαντινοί είχαν επίθετο, ενώ οι δυτικοί όχι καθώς ήδη επίθετο απέκτησαν οι πολίτες.

Οι περισσότεροι Πατριάρχες Κωνσταντινουπόλεως κατά τη βυζαντινή περίοδο ήταν πρώτα ξαδέρφια των αυτοκρατόρων. Οι υπόλοιποι προκαθήμενοι των

πρεσβυγενών πατριαρχείων ήταν γνώστες αυτής της πραγματικότητας (και ο ίδιος ο Πάπας, ο οποίος επίσης τότε ήταν μακριά από την εξουσία της Κωνσταντινουπόλεως), και γι' αυτό πολύ εύκολα αναγνώριζαν ως αιρετικούς τους Πατριάρχες Κωνσταντινουπόλεως και πολύ δυσκολότερα τους υπόλοιπους. Μάλιστα δεν δίσταζαν να δίνουν το όνομα του Κωνσταντινουπόλεως σε ολόκληρη την αίρεση όπως έγινε με τον Νεστόριο, όπου η αίρεση ονομάστηκε Νεστοριανισμός, ενώ οι αντίπαλη αίρεση δεν ονομάστηκε Ευτυχιανισμός από τον Ευτυχή, αλλά μονοφυσιτισμός. Η παρουσία επιθέτου στους απλούς ανθρώπους έφερε τις ανώνυμες εταιρείες και την παραγωγή στη ζωή των απλών ανθρώπων. Η σημερινή υπεροχή των δυτικών λαών στον εθνικό τους πλούτο και ταυτόχρονα η τόσο μειωμένη ανεργία τους, είναι απόρροια του γεγονότος ότι καλλιέργησαν τα ανθρώπινα δικαιώματα.

[Συνεχίζεται]

[9] Diehl (2010), 132 κ.ε.

[10] Αρβανίτη (2008), 31.

[11] Για το θέμα του επιθέτου στην οικογένεια του Ιωάννου Δαμασκηνού, γενικότερα των επιθέτων στην ζωή των ανθρώπων εκείνης της εποχής, αλλά και πως άρχισαν να εμφανίζονται στην ύστερη ζωή του ελληνισμού βλ. Louth (1998), 248· Auzepy (1994), 184.